

26. BRATRSKÁ NÁKLONNOST PRAKTICKY

Praktickou potřebu společenství v církvi jsem zakoušel od samotného začátku. V prvních letech víry jsem se soustředil výhradně na společné nedělní obědy. Byl jsem rád, když mne někdo pozval po nedělním shromáždění buď domů, nebo do restaurace na oběd, kde jsme pak probírali kázání z toho dne a sdíleli své osobní zkušenosti s vírou. Zvláště v letních měsících jsem uvítal posezení v zahradních besídkách, které se tehdy po pádu totality začaly v Liberci hustě objevovat. Neuměl jsem si představit, že bych po nedělním kázání měl zůstat sám a tak jsem také občas pozval i dost početnou skupinu do pizzerie nebo zahradní restaurace a měl jsem radost, že je mohu pohostit. Uvědomoval jsem si, že navzdory snaze o abstinenci od alkoholu jsem byl stále ještě dost závislý na hospodském prostředí, proto jsem toto společné stolování s křesťany, zmrzlinu místo piva a přítomnost Ducha svatého v rozhovorech přijímal jako terapii a plnohodnotnou náhradu za alkohol.

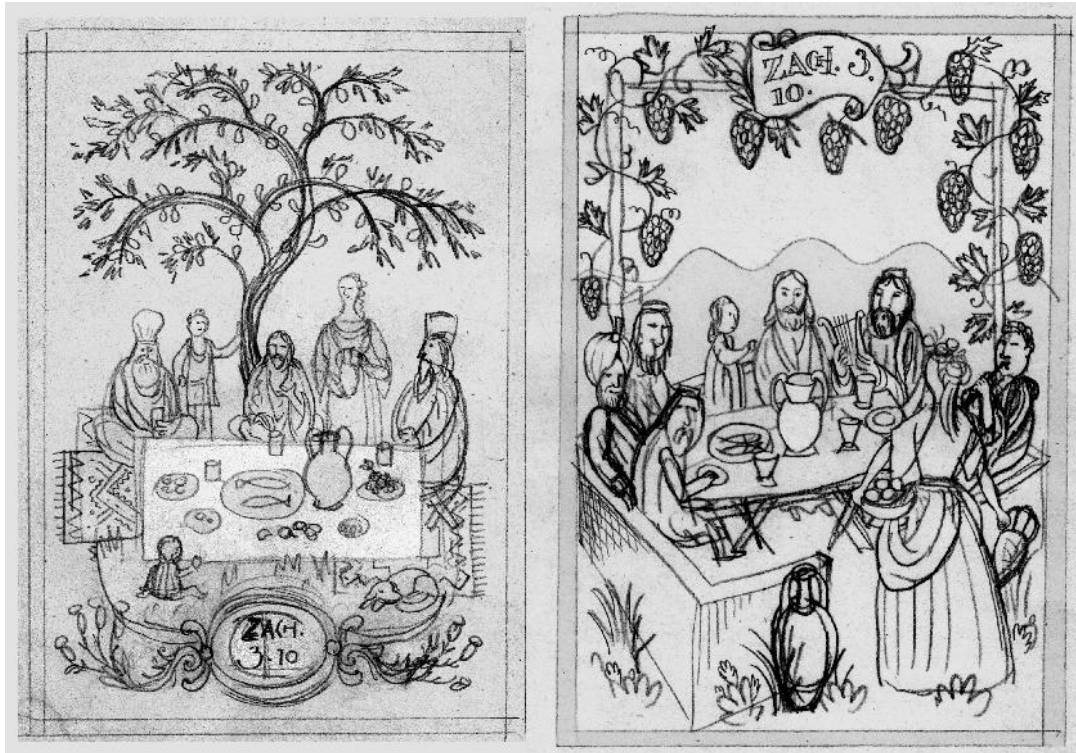
Pán mi tento způsob obecenství 3 – 4 roky toleroval a často i žehnal, ale později už ne.

Už od dětství jsem měl rád rodinné oslavy narozenin a svátků, na které se pravidelně dostavovali také děda s babičkou. Všichni jsme pak poseděli u pohoštění, nikdo nikam neodcházel a společně jsme si povídali asi 2 – 3 hodiny.

Dokonce ani na vojně, kde jsem byl velitelem celouťvarové aranžovny s úkolem zajišťovat výzdobu a „názornou agitaci“ pro celý útvar a vedl asi osm vojáků – aranžérů, jsem usiloval o tento druh obecenství. Vždy po večerce jsme zůstávali na aranžovně, uvařili si čaj, občas také pozvali vhodné hosty a v klidu si asi hodinu nebo dvě povídali o životě, o umění, o lásce, o vesmíru a tak. Vzpomínám si, jak mi jednou jeden voják řekl: „To je hrozný, Jardo, když ty odjedeš na opuštěný, já už se nemůžu dočkat a těším se na ty večery při čaji na aranžovně. Bez tebe je tu jenom hluk a zmatek.“ Skoro se mi chce věřit, že už tenkrát tam s námi všemi byl Pán.

Obecenství u stolu má své kořeny ve Starém zákoně a jako biblickou oporu pro nedělní zvaní křesťanů do restaurace nebo domů na oběd jsem si tehdy oblíbil tento starozákonní verš, který jsem tehdy prožíval velmi autenticky a opravdově:

Onoho dne pak, je výrok Hospodina zástupů, pozvete jeden druhého pod vinnou révu a pod fíkovník.“
Zach 3:10

Také Ježíš trávil hodně času sdílením se svými učedníky u společného jídla, navštěvovali také spolu různé lidi a stolovali u nich. Společné stolování bylo v židovské tradici výrazem sjednocení. Vždyť i samo slovo „spasení“ má základ v pojmu „shromáždit na pastvě“ a v přeneseném duchovním významu znamená „shromáždění na nebeské hostině“.

U jídla však nelze zůstat, přeci jen se týká převážně těla a obecenství při něm pak může snadno sklouznout do přízemní tělesnosti.

Společenský rozměr křesťanské víry přesahuje rámec osobní Zbožnosti jedince do nových dimenzí. Co to může znamenat prakticky pro každého jedince a co pro konkrétní skupinu křesťanů jako celek, to nebude tak snadné definovat. Bude třeba pečlivě odlišit tyto dva postoje.

Když se znovu odvolám na výrok Watchmana Nee: „**Ježíš je všemi duchovními věcmi**“ a je-li i Bratrská náklonnost duchovní věcí, pak je i taková věc živá a je také osobou Ježíše Krista.

Při jednom rozhovoru s jedním kazatelem jsem prohlásil: „Naše Bratrská náklonnost je osoba a tou osobou je Ježíš Kristus.“ Řekl mi, že takto se to brát nedá. Nebyl jsem si v tu chvíli zcela jist, jestli opravdu nejsem trochu mimo, ale zároveň jsem cítil, že to možná dnes právě takto začne být zapotřebí brát. Bude ale třeba, abych přesně a lépe definoval, co mám na mysli, když něco takového tvrdím.

Spermie a krvinka nám poskytly zatím jen jakýsi ideový návod. Jak ale prakticky rozlišit Bratrskou náklonnost od Zbožnosti v běžném každodenním křesťanském životě?

Objevil jsem však tři základní atributy křesťanského života, se kterými nelze začít sám u sebe doma a na které nám už osobní Zbožnost rozhodně stačit nebude. Jsou to:

Synergie – bratrská součinnost (je to něco víc než jen běžná vzájemná spolupráce)

Understanding – vcítěné pochopení (doslova – umění stát pod situací toho druhého)

Oběť – ve smyslu být připraven obětovat se pro druhé

Synergie

Bez modlitební součinnosti křesťanů by vlastně nebylo možné vítězit nad silami temnoty. Nadpřirozená moc společné modlitby je vyjádřena už v Mojžíšově písni:

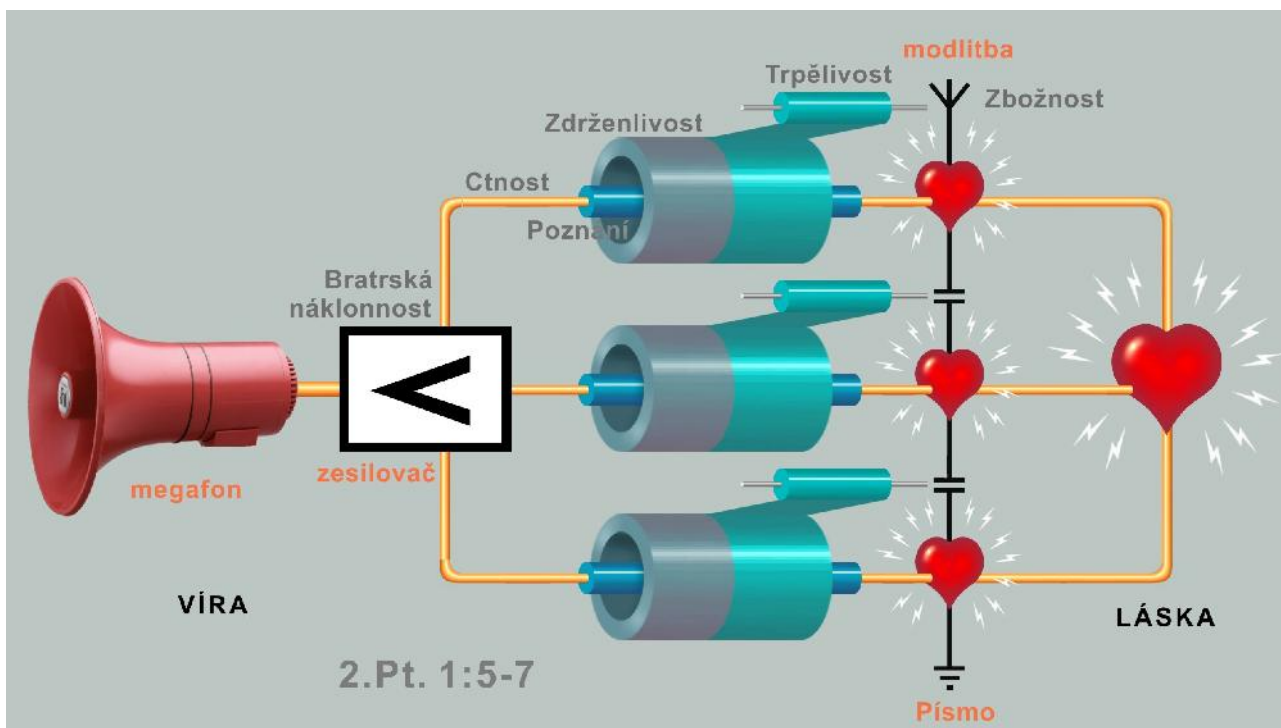
Jak to, že jeden zažene tisíc a dva zaženou na útěk deset tisíc! 5 Moj 32:30

Tak silně exponenciální nárůst Boží moci je nadpřirozeným úkazem duchovní součinnosti bratří, kteří se sjednotili v modlitebním úsilí za nějakou společnou věc. Výsledná účinnost takových modliteb je pak mnohonásobně vyšší, než by byl jen prostý aditivní součet, kdyby se samostatně modlili jednotlivci. V modlitebním sjednocení má Ježíš větší prostor k projevení své vlastní moci. Sám tento Mojžíšův exponenciální nárůst potvrzuje slovy:

„Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ **Mat 18:19-20**

Když se modlím sám, mohu se modlit jen v síle té Víry a Zbožnosti, jaké jsem sám dosáhl, ale když se modlíme dva nebo tři, tvoříme již malé společenství a v něm už má Ježíš možnost být osobně přítomen uprostřed nás. Něco takového nemohu trénovat doma sám o samotě. Když se nás tedy modlí víc, máme opravdu něco navíc, co už nevychází jen z osobní Zbožnosti jedince, ale přímo z podstaty společenství. Je to něco, co do toho nevnáší nikdo z přítomných, ani není dáno jen prostým součtem přítomných. Tato bratrská synergie funguje jako mocný zesilovač a je to sám Ježíš Kristus.

Avšak ne všichni křesťani to tak vnímají a mnozí možná ani netuší, že něco takového jako bratrská synergie funguje. Modlí se sice společně, ale ve skutečnosti každý sám vedle sebe.

Vůbec nemám přehled, kolik lidí si toho všimá jako já, většinou se o tom nemluví, ale vím, že nejsem sám. Dokonce jeden světově uznávaný zahraniční kazatel na jedné pražské konferenci řekl přibližně toto:

„Jsou křesťané, se kterými když se modlíte, tak první dvě minuty věříte, že se modlí s vámi. Další dvě minuty už máte pocit, že se modlí jen sami vedle vás a po pěti minutách jste přesvědčeni, že se modlí proti vám.“ Myslím, že přesně rozumím o čem mluvil. Do té doby jsem trpěl pocitem viny, že chyba je jen na mé straně a bude to asi tím, že jsem příliš přecitlivělý (to možná jsem) a možná mám i ducha kritiky a jsem závislý na člověku.

Nemusí to tak být. Modlitbu vždy vnímám jako zvláštní druh duchovní komunikace ne jen mezi Bohem a mnou, ale i mezi těmi, se kterými se společně modlím. Jinak jsem se modlil se svou nemocnou maminkou, která uvěřila ve stejný čas na základě mého svědectví a jinak se modlím třeba se svým prorocky obdarovaným pastorem. Kdybych se takto modlil i se svou matkou, asi bych ji brzy vyděsil a odradil od dalších modliteb.

Vždy se snažím hledat v tom druhém Ježíše Krista a zároveň v sobě jeho pohled na toho druhého. S maminkou jsem se modlil tak, aby mi rozuměla, jako bych se nemodlil jenom za ní a její uzdravení, ale také tak trochu místo ní, jakoby na jejím místě.

Jistý čas docházel na naši domácí skupinku jeden velmi horlivý a zbožný bratr. Nesedával však při modlitbách s ostatními v kruhu u stolu, ale stál opodál, ruce měl před sebou mírně zvednuté, tvář obrácenou vzhůru, oči zavřené a neustále něco potichu ševalil v jazycích. Ostatní tím vůbec nerušil (alespoň nikdo si na nic nestěžoval), jenom mě. Připadalo mi, že si tento bratr chodil na skupinku jen kvůli své vlastní osobní Zbožnosti a o Bratrské náklonnosti nic nevěděl. Do skupinky vlastně nic nepřinášel.

Když jsem to konzultoval přímo s pastorem sboru, uznal, že to může působit divně vůči skupince, ale když je takto veden Duchem svatým, tak mu v tom přeci nemůžu bránit.

Opravdu byl veden takto Duchem svatým? Kdyby jeho vnitřní postoj byl od začátku nastaven do společenství, např. ve snaze přinést prorocké slovo pro někoho ze skupinky, asi bych toto jeho chování nevnímal ve svém nitru tak silně jako rušivý moment.

Rozhodně však nechci někomu něco zakazovat, nebo nařizovat. Důvody a motivy srdce mohou být různé. Ten bratr byl tak horlivý, že později v jednom krajském městě založil sbor, ten se mu však brzy rozpadl a od té doby je (pokud vím) bez církve.

Ani prvotní církve za apoštola Pavla nebyla ušetřena různých otázek a dohadů o tom, co je prospěšné pro celý sbor a co jen pro jednotlivce:

Kdybys děkoval Bohu ve vytržení, jak by ten, kdo do toho není zasvěcen, mohl říci Amen k tvému díkůvzdání, když nerozumí tomu, co říkáš? Ty sice dobře vzdáváš díky, ale druhý z toho nemá žádný užitek. Děkuji Bohu, že mám dar mluvit jazyky více než vy všichni, ve shromáždění však – abych poučil i druhé – raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení. 1.Kor 14:16-19

Co z toho plyne, bratří? Když se shromažďujete, jeden má žalm, druhý slovo naučení, jiný zjevení od Boha, ještě jiný promluví ve vytržení a další to vyloží. Všecko ať slouží společnému růstu. 1.Kor 14:26

Apoštol Pavel zde neřeší jen otázku tzv. „mluvení cizími jazyky“, což je dar Ducha svatého v charismatických církvích běžně užívaný, ale hlavně celkový přístup ke společenství při společném shromažďování s ohledem na případné hosty z řad nevěřících. Každé nedělní shromáždění církve by totiž mělo stále zůstat místem veřejně přístupným, což v těchto církvích často přestalo být zvykem. Mají mít křesťani ohled na druhé ve svém okolí, nebo si jich nemají všimnout a soustředit se jenom na Pána?

Tyto nové společenské otázky začínají dnes řešit někteří současní američtí autoři.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Obecenství u stolu má své kořeny ve Starém zákoně a mělo by být běžné i pro dnešní setkávání křesťanů mimo pravidelná shromáždění.

**Onoho dne pak, je výrok Hospodina zástupů,
pozvete jeden druhého pod vinnou révu a pod fíkovník.“
Zach 3:10**

Objevil jsem tři základní atributy křesťanského života,
se kterými nelze začít o samotě
a na které nám už osobní Zbožnost rozhodně stačit nebude. Jsou to:
Synergie – bratrská součinnost
(je to něco víc než jen běžná vzájemná spolupráce)
Understanding – vcítěné pochopení
(něco víc než soucit – doslova: umění stát pod situací toho druhého)
Oběť – ve smyslu být připraven obětovat se pro druhé